30/06/2021

«Οι αστείρευτοι ποταμοί του Παραδείσου»

/ Γνώμες

- Του π. Ιωάννου Γκιάφη
  Θεολόγου- Πολιτικού Επιστήμονος

Μια μεγάλη ποσότητα νερού με φυσική συνεχή ροή σε μια κοίτη με καθορισμένες όχθες, που ξεκινά από μια φυσική πηγή, ονομάζεται ποταμός. Πόσα αλήθεια οφέλη εκπηγάζουν από έναν ποταμό; Από το να ξεδιψάσει η φύση μέχρι το να χρησιμοποιηθεί απ' τον άνθρωπο ως πηγή υδροηλεκτρικής ενέργειας. Ένα ποτάμι όχι μόνο ομορφαίνει το φυσικό περιβάλλον, αλλά είναι και μια όαση για τον κάθε ζωντανό οργανισμό. Γιατί όμως άραγε να αναφερόμαστε στον ποταμό και στον φυσικό πλούτο του; Τι σχέση υπάρχει μεταξύ αυτού και της σημερινής εορτής της Αγίας μας Εκκλησίας;

Η απάντηση μας έρχεται από έναν ωραίο ύμνο της εορτής των αγίων Αποστόλων. Καλούμαστε, σύμφωνα με τον ιερό υμνογράφο να τιμήσουμε "τοὺς ποταμοὺς

Παραδείσου μερισθέντας, τῶν Ἐθνῶν τάς Ἐκκλησίας, θείοις νάμασι ποτίζοντας". Παρομοιάζει τους αγίους ένδοξους και πανεύφημους αποστόλους με ποταμούς, οι οποίοι μοιράσθηκαν ανάμεσα στα Έθνη, ιδρύοντας Εκκλησίες και ποτίζοντας τα με τα ουράνια θεία νάματα. Όπως ο ποταμός με το νερό ξεδιψάει τη φύση, αντίστοιχα και οι άγιοι δώδεκα απόστολοι ξεχύθηκαν στα ειδωλολατρικά έθνη, προκειμένου να τα ξεδιψάσουν με το γάργαρο νερό του Ευαγγελίου, το πνευματικό ύδωρ της Εκκλησίας μας. Και πράγματι μετά την Ανάληψη του Κυρίου και δη από την ημέρα της Πεντηκοστής έτρεξαν να μεταλαμπαδεύσουν στους ανθρώπους τα όσα διδάχθηκαν και έζησαν κοντά στον Διδάσκαλό τους, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Από μαθητές του Κυρίου πλέον ονομάστηκαν απόστολοι του Θεού, διότι μία ήταν η αποστολή τους: "Να κηρύξουν σε όλα τα έθνη την Βασιλεία του Θεού." Ο Υιός του Θεού στέλνεται από τον Ουράνιο Πατέρα στον κόσμο αυτό για την σωτηρία μας, το ίδιο κι Εκείνος απέστειλε τους μαθητές Του να κηρύξουν για την Βασιλεία των Ουρανών.

Ο Χριστός όμως τους προειδοποίησε πως για να επιδοθούν στην ευαγγελική διακονία, χρειάζεται να απαρνηθούν κάθε γήινο δεσμό, αλλά κυρίως να είναι έτοιμοι για δοκιμασίες, θλίψεις ακόμη και βασανιστήρια. Γι' αυτό και τα προσωπικά τους κατορθώματα είναι καρπός της προσωπικής τους θυσίας και προσφοράς. Τους παρέχονται όλες οι δωρεές του Θεού και τα χαρίσματά του Αγίου Πνεύματος πλουσιοπάροχα στη ζωή τους, εφόσον κι αυτοί δεικνύουν ακαταπόνητους θυσιαστικούς αγώνες υπέρ του εν Τριάδι Θεού. Φθάνουν στο σημείο να εκβάλλουν δαιμόνια, να θεραπεύουν ασθενείς, ακόμη και να ανασταίνουν νεκρούς. Και όλα τα κατορθώνουν με την δύναμη του Ουρανού! Λίαν εύστοχα ο Ιερός Χρυσόστομος θα τονίσει: "Και οι δώδεκα ήταν ένα θαύμα! Έχουμε δώδεκα άνδρες, άπειρους, άοπλους και ασθενικούς. Ξαφνικά μπαίνουν σε μεγάλη και οπλισμένη στρατιωτική παράταξη. Όχι μόνο από τα πολλά βέλη κτυπημένοι δεν νικιούνται, αλλά παρότι τρυπημένοι από τον μισόκαλο εχθρό, νικούν τους πάντες."(Ε.Π.Ε. 18,76-78)
Το αξιοπρόσεκτο είναι ότι όλα τα πνευματικά σκάμματα υπερπηδούνται από απλούς ψαράδες και μωρούς για τον κόσμο, οι οποίοι μέσω αυτών αναδεικνύονται οι δυνατοί και οι σοφοί του Θεού. Οι άτιμοι και ασήμαντοι για τους περισσότερους, γίνονται οι τίμιοι και οι πιο σημαντικοί για τον Θεό. Δεν τους ενδιαφέρουν οι κοσμικές απολαύσεις και οι γήινες δόξες, αντιθέτως κύριο μέλημά τους η προστασία του ανεκτίμητης αξίας θησαυρού της πίστεως. Θα γράψει ο απόστολος Παύλος στους Κορινθίους: "Ἔχομεν τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἥ του Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν"(Β' Κορινθ. 4,7). Επομένως ως αφετηρία των πράξεων τους οι άγιοι απόστολοι έχουν την χριστιανική πίστη, η οποία διαδοχικά τους οδηγεί στην θυσία.

Είναι αλήθεια ότι θυσιάζουν την ίδια τους τη ζωή ένεκα της διάδοσης του Ιερού Ευαγγελίου στα πέρατα της οικουμένης. Θυσιάζουν το δικό τους όνομα για να μην προδώσουν το όνομα Εκείνου, το όνομα “Ιησούς Χριστός”. Θυσιάζουν ακόμα και τα στοιχειώδη πράγματα της καθημερινότητάς τους προκειμένου επαξίως να φέρουν εις πέρας την πνευματική αποστολή τους. Γράφει χαρακτηριστικά ο απόστολος των Εθνών: “Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν”(Α΄ Κορ. 4,11). Γίνονται ” τοῖς πᾶσι τὰ πάντα” με σκοπό να λάμψει το θεϊκό φως στις ψυχές των ανθρώπων. Δεν διστάζουν να θυσιάσουν ακόμη και την ίδια τους την ύπαρξη υπέρ του “Εσφαγμένου Αρνίου”. Μήπως ο απόστολος Ανδρέας, ο πρωτόκλητος μαθητής του Κυρίου, δεν σταυρώθηκε στην Πάτρα; Μήπως ο απόστολος Ιάκωβος δεν θανατώθηκε δια ξίφους κατ’ εντολή του βασιλιά Ηρώδη Αγρίππα; Μήπως ο απόστολος Φίλιππος δεν σταυρώθηκε από τους εθνικούς στην Ιεράπολη; Μήπως ο απόστολος Θωμάς δεν μαρτύρησε στις Ινδίες κτυπημένος από τις λόγχες των ειδωλολατρών; Μέσα από αυτήν την ενδεικτική αναφορά στα αποστολικά μαρτύρια, φανερώνεται ότι η αποστολική θυσία δεν περιορίστηκε σε κούφια και αίολα λόγια, αλλά προχώρησε σε έργα.

Αναντίρρητα, οι άγιοι δώδεκα απόστολοι είχαν μια χριστομίμητη ζωή. Εμείς οι σημερινοί χριστιανοί που τους τιμούμε και πολλοί φέρουμε και τα ονόματά τους, πως τους μιμούμαστε; Η ζωή μας είναι ένας συνεχής αγώνας πνευματικής θυσίας ή ένας βίος καλοπέρασης και έντονης ραστώνης; Οι απόστολοι θυσίαζαν ακόμη και καθημερινές ανέσεις τους, προκειμένου ο αδελφός τους να μην υποφέρει. Εμείς σκεπτόμαστε ότι υπάρχει και ο αναγκεμένος διπλανός μας ή μήπως δεν ταρασσόμαστε από την “βολή” μας; Οι απόστολοι δεν έδιναν “νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις τοὺς καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις τοὺς”, εργαζόμενοι συνεχώς ιεραποστολικά. Στόχευαν στη σωτηρία, όχι των εαυτών τους, αλλά των “άλλων”.

Εμείς όχι μόνο είμαστε αμέτοχοι στην ιεραποστολική ζωή, αλλά ούτε καταβάλουμε προσπάθεια να κατηχηθούμε μελετώντας τον ευαγγελικό λόγο. Πως να συγκριθούμε με τους αγίους αποστόλους, όταν η ζωή μας μένει άγευστη του αποστολικού αρώματος; Πως να συναισθανθούμε τις πνευματικές μας ευθύνες, όταν μας αρέσει να τις μεταθέτουμε σε άλλους (κληρικούς κ.ά.); Πως λοιπόν να αναμετρηθούμε με τους “αποστολικούς γίγαντες”, όταν το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι τα σφάλματα των συνανθρώπων μας; Καμία σύγκριση! Διαφέρουμε από εκείνους όσο η γη με τον ουρανό.

Ο άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης έλεγε: «Όλοι είμαστε Εκκλησία. Όσοι κατηγορούν την Εκκλησία για λάθη και δήθεν γι’ αυτό δεν πλησιάζουν, κάνουν μέγα λάθος. Αυτοί δεν αγαπούν την Εκκλησία. Ούτε βέβαια τον Χριστό! Αγαπάμε

την Εκκλησία όταν με την προσευχή μας αγαπάμε κάθε μέλος της και κάνουμε ό,τι κάνει ο Χριστός. Θυσιαζόμαστε, αγρυπνούμε και κάνουμε το παν, όπως Εκείνος “λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει”(Α’ Πετρ. β,23)». Αμήν!